

Cate Conte

*Duistere geheimen in
het kattencafé*

Deel 3 van de *Kattencafé*-serie

‘Hoe denk je dat hij kan werken met al dat lawaai?’ Ik knikte over de rand van mijn koffiemok naar de man aan een van de grotere tafels in mijn kattencafé, JJ’s Kattencafé. ‘Hij heeft niet één keer van die computer opgekeken, zelfs niet toen het klonk alsof ze de muur naast hem aan het slopen waren. Begrijp me goed, ik ben blij dat hij er is en onze koffie drinkt, maar wow. Dat noem ik wel concentratie.’

‘Hm?’ Mijn zus Val keek afwezig op van haar mobiele telefoon, waarop ze een tekst intoetste. Toen ze halverwege de middag thuis kwam, had ik haar overgehaald om samen met mij koffie te drinken, maar ze was duidelijk niet heel erg bezig met onze zussentijd. ‘Wat zei je?’

‘Jeetje, jij ook al?’ zuchtte ik en zette mijn mok op de dichtstbijzijnde tafel. We hadden de Franse deuren tussen de woonkamer en het café opengezet en Val en ik waren neergestreken in de woonkamer om mijn enige gast niet te storen. Het was niet eens nodig om te fluisteren, want hij zou ons heus niet horen met al dat gedreun naast hem. ‘Ik wou dat ik het lawaai kon negeren. Ik moet juist nu zo veel in orde maken. Ik weet ook wel dat we dit alles beter nu kunnen doen dan tijdens het seizoen. Toen hadden we het gewoon te druk, maar ik zou willen dat het nu allemaal achter de rug was. Al dat gedreun... Voor het geval je het nog niet had opgemerkt.’ Ik gebaarde in het rond naar al het zagen, timmeren; gewoon al het lawaai dat bij een verbouwing hoort en vanaf de andere kant van het huis van opa Leo kwam. Het werk moest gedaan worden om de begane grond om te toveren in het café dat ik voor ogen had. Het ging allemaal heel voorspoedig, maar daarbuiten was het wonen op een bouwplaats niet de meest vredige

manier van bestaan. Niet voor mij, en zeker niet voor de bewoners van ons kattencafé.

Afgezien van stof, verdwaalde spijkers en nieuwe schuilplekken waarin ik een kat probleemloos kwijt zou kunnen raken, waren dit soort bezigheden gewoon niet mijn ding. Ja, ik ben een perfectionist, en ja, ik vind het geweldig als het allemaal naar mijn zin is. Vooral als het op mijn werkplekken aankomt. En op mijn huis. Twee dingen die op dit moment in mijn carrière toevallig een en dezelfde zijn.

‘Als je in Californië wilt wonen, moet je wel wat relaxter worden, Maddie,’ hield Ethan Birdsong, mijn zakenpartner, me in San Francisco altijd voor.

Ondanks de tien jaar daar was dat relaxte nooit helemaal geland bij mij. Ik denk dat ik in hart en nieren een East Coaster ben.

Vals vingers buitelden over haar toetsenbord en toen ze met een resolute zwiep haar bericht naar de ontvanger had verstuurd, draaide ze zich weer naar mij om. ‘Zeg dat nog eens? O, ja. Het lawaai. Valt wel mee, toch?’ Ze haalde haar schouders op. ‘Het zal zeker beter worden dan het rommeltje dat het tot nu toe was. Eigenlijk gewoon katten in een huis met wat extra tafels en stoelen.’

Daar had ze, op haar gebruikelijke wrange manier, gelijk in. Ik had het kattencafé in een soort samenwerkingsproject met Ethan en opa deze zomer haastig geopend. Haastig, in de hoop te profiteren van het laatste stukje van het hoogseizoen in mijn geboorteplaats Daybreak Harbor, op een eiland net voor de kust van Massachusetts. Onze inspanningen waren succesvol ondanks het feit dat we de katten gewoon in opa’s huis hadden gezet en we er maar het beste van hadden gehoopt.

Maar het huis was ontworpen als, nou ja, een huis, en dat al meer dan honderd jaar geleden. Ondanks enkele verbouwingen door de jaren heen had het nog steeds hetzelfde basisontwerp en het was niet bedoeld als een café met extra kamers en nisjes voor katten. Dus nu was het ‘kattencafé’ waar vroeger – toen oma nog leefde – de eetkamer

was waar we zondags aten. De eetkamer was verplaatst naar, nou ja, de plek waar we met het eten verzeild raakten.

Maar over niet al te lange tijd zou het worden ingericht als een echt kattencafé en kan de rest weer echt huis zijn. Als we de verbouwing tenminste zouden overleven.

‘Dat klopt, maar we moesten in ieder geval open voor de laatste zomergasten zouden vertrekken,’ wierp ik tegen. ‘We hebben er goed aan gedaan onze naam te vestigen terwijl alle vakantiegangers nog op het eiland waren. Dan staat die alvast voor het volgend jaar. Vooral dankzij de goede pers.’ Mijn beste vriendin, Becky Walsh, had daar een grote rol in gespeeld. Als redacteur van *Daybreak Island Chronicle* had ze de voorpagina gereserveerd voor JJ’s Kattencafé toen we opengingen. Ze noemde het daar ‘het geniale geesteskind van de verloren dochter van het eiland, ondernemer Maddie James’.

En mijn kat JJ had nog meer aandacht gekregen, waar ik mateloos blij om was. Hij had zijn eigen stuk in de *Chronicle*, en tot ieders blijdschap had zelfs de *Boston Globe* een kort stukje over het café in hun zondagseditie, met JJ prominent op de foto. Inclusief een positief verhaal hoe hij bij het graf van mijn oma was opgedoken en eigenlijk mij die zomer had geadopteerd. Later had het verhaal over het kattencafé niet alleen dierenliefhebbers aangesproken, maar iedereen die al het slechte nieuws zat was. JJ was zomaar de kleine rood-oranje beroemdheid geworden.

Ik lieg niet als ik zeg dat de publiciteit heel gaaf was. En geniaal geesteskind? Er was toch niets dat het tegen die omschrijving in kon brengen?

‘Ja, ik denk dat het goed is dat je voor het toeristenseizoen open bent gegaan.’ Val keek naar de klant in kwestie, die nog steeds gebogen zat over zijn computer, volledig gefixeerd op wat hij dan ook aan het doen was. Hij pauzeerde heel vaak om iets op te krabbelen in een zwart Moleskin-notitieboekje dat naast hem op tafel lag. Jasmine, onze inwonende zwart-witte langharige kat, had zich tevreden op zijn

schoot in elkaar gerold. Ik dacht even dat hij haar helemaal niet had opgemerkt, maar af en toe boog hij zich afwezig over haar heen en streelde haar kopje.

Val knikte in zijn richting. ‘Hoe dan ook, hij moet zich waarschijnlijk kunnen concentreren op zijn werk. Het moet een tweede natuur zijn.’

Ik keek haar wat bevreemd aan. ‘Je kent hem?’

‘Ik ken hem?’ Val keek me aan alsof ik twee hoofden had. ‘Natuurlijk. Wie niet?’

‘Ik weet het niet. Ik misschien?’ zei ik geïrriteerd. ‘Wie is het dan?’

‘Dat is die man, die schrijver, die hier elke zomer komt.’

‘Schrijver?’ Ik bekeek hem belangstellend. Hoe ik ook mijn best deed, ik kon zijn gezicht niet plaatsen. Zijn donkere, golvende haren waren onverzorgd, zijn volle lippen waren iets uit balans en zijn staalblauwe ogen gingen schuil achter een bril met een dun metalen montuur. ‘Echt? Wat schrijft hij?’

Val rolde met haar ogen bij zoveel onbenulligheid. ‘Ik kan gewoon niet geloven dat je hem niet kent. Dat is Jason Holt.’

Het duurde even, maar eindelijk viel het kwartje – en dat ondanks het cafeïnetekort. ‘De thrillerschrijver? Die van *Vertel mijn geheim niet verder?* Geintje zeker? De misdaadthriller over een gezin dat spoorloos was verdwenen en de lang verloren gewaande dochter die naar hen op zoek was, was ook verfilmd en was als zodanig een wezenlijk onderdeel van een van mijn beste dates met Lucas Davenport, de te gekke hondentrimmer en onlangs teruggekeerde bewoner van het eiland. Hij was min of meer mijn vriendje, hoewel ik die term nog niet had durven gebruiken. De film was niet eens zo gek geweest eigenlijk.

Hoe kon het dat ik me niet had gerealiseerd dat Jason Holt de afgelopen weken mijn vaste cafébezoeker was geweest? Als excuus kon ik aanvoeren dat ik nooit zo veel aandacht had besteed aan de man achter de boeken. Ik wist ook niet dat mijn zus zo deskundig was op het gebied van fictieschrijvers.

‘Ik denk dat hij op zijn website zijn bril niet draagt,’ zei Val. ‘Maar toch, herkende je hem echt helemaal niet?’

‘Nee.’ Ik schudde mijn hoofd om mijn eigen onwetendheid. ‘Hij kwam een poosje geleden hier binnen stappen en vroeg hij hier kon gaan zitten werken. Hij wilde honderd dollar per dag betalen en ik heb meteen gezegd dat dat veel te veel was, omdat we nog niet eens een hele dag open zijn. Ik moest hem er maar uitgooien als we gingen sluiten, zei hij alleen maar. Hij betaalt zelfs een week vooruit en ik was blij met het extra geld. Ik kan gewoon niet geloven dat het niet tot me doorgedrongen is.’

‘Je hebt hem niet ingeschreven?’

Ik probeerde het me te herinneren. Meestal schreven mensen zich

online in voor een tijdslot, maar dat was toen het druk was en we de aantallen gasten moesten beperken om de katten niet te belasten. Ik had hem niet lastiggevallen met dat proces omdat er in deze tijd maar een paar mensen per dag komen, meestal vaste bezoekers van het eiland die het leuk vinden om een favoriete kat te bezoeken. En met alles wat er zoal speelde, waren online roosters nu niet echt mijn prioriteit. ‘Ik ben er vrij zeker van dat ik hem op een dag wel het gastenboek heb laten tekenen, maar ik heb er niet eens naar gekeken.’ Ik gaf mezelf in gedachten een klap voor mijn kop. ‘Ik denk dat hij zei dat hij Jason heette, maar daarop sloeg ik niet aan.’

En misschien vond hij het wel fijn dat ik niet meteen had staan kwispelstaarten. Hij was uiteindelijk in de winter op Daybreak Island en was waarschijnlijk op zoek naar rust en stilte. Het was een totaal ander eiland dan in de zomer. Ik voelde een steek van opwinding. Misschien werkte hij aan zijn volgende boek of scenario. Ik zag al visioenen van mijn nieuwe marketingplan met de vermelding dat de beroemde Jason Holt in mijn kattencafé zijn nieuwste bestseller of filmscript had geschreven. Ik moest zien dat ik JJ met hem kon laten poseren voor wat foto’s. Dat zou mijn toch al beroemde kat zeker omhoogstuwen naar het volgende niveau van kattensterrendom. Ik keek om me heen maar zag JJ nergens. Die lag zeker weer in mijn bed te pitten.

Misschien kon ik Holt zover krijgen om terug te komen voor een promo zodra het nieuwe boek werd gelanceerd en de film uitkwam. Ik dacht zwijmelend na over een quote: *Een aantal van mijn beste plotwendingen voor dit boek kreeg ik in JJ’s Kattencafé met een kat op mijn schoot.*

‘Heb je eigenlijk wel met hem gesproken?’ vroeg Val.

Ik stopte mijn handen in de achterzakken van mijn spijkerbroek en wendde mijn blik af. ‘Ja, om zijn bestelling op te nemen.’

‘Verder niets? Zelfs geen vriendelijk “Wat brengt u naar ons eiland in de winter”?’ hield Val aan. ‘Dat is toch de minste klantvriendelijkheid die je hoort te tonen.’

Ik keek haar aan met een vernietigende blik. 'Ik had heel veel aan mijn hoofd de laatste tijd. En dat getimmer doet mijn hersens ook geen goed.' Maar nu wilde ik hem zeker spreken. Hij leek van katten te houden en dat was ook best gaaf. Ik keek weer naar hem. We praatten heel zachtjes en hij zat zo ver weg, dat hij ons waarschijnlijk niet kon horen, maar hoe dan ook besteedde hij niet veel aandacht aan ons. Hij was verdiept in zijn werk wat volgens mij ook logisch was, want hij had heel veel fans die wachtten op zijn volgende meesterwerk. Ik vroeg me af of ik nu een praatje moest beginnen. Hem vragen waar hij aan werkte.

Een ping trok Vals aandacht naar haar telefoon. 'Wie is het?' vroeg ik.

'Ava-Rose.' Val slaakte een dramatische zucht. 'Over dat Thanksgiving-feest in de jachthaven waar mama me voor voorgedragen heeft. Het is gewoon een 24/7-baan.'

'Ava-Rose Buxton? Weet ze dan hoe ze een bericht moet versturen?' Ik kreeg bijna medelijden met mijn zus. Ava-Rose was een eilandlegende: rijk, dol op aandacht en welbespraakt. Ze had hier haar hele leven gewoond als een van de velen in een lange rij Buxtons die Daybreak hun thuis hadden genoemd. Ze was er ook in geslaagd om haar drie (vier?) echtgenoten te dwingen hier bij haar te wonen totdat zij ze uiteindelijk en soms vrij letterlijk weggeschopt had.

En ondanks haar talloze plastische operaties en constante bezoeken aan de kapper in een poging er jong en fantastisch uit te zien, moest ze wel tegen de tachtig zijn. Misschien nog wel ouder. Ze was eigenlijk niet veel veranderd vanaf het moment dat ik van het eiland wegging om aan de vaste wal verder te studeren, wat ik dan wel weer verontrustend vond, maar voor haar leek het te werken.

'Natuurlijk weet ze hoe ze moet appen. En bellen. En mij traceren waar ik ook ben. En ze weet dat ik lovende aanbevelingen nodig heb, omdat dit een van mijn eerste echte klussen is,' zei Val. 'Dus ik moet dat allemaal pikken. Ze is niet het type dat iets aardigs wil doen voor vrienden.'

Val had een gewaagde stap gezet en vorige maand haar eigen bedrijf als partyplanner opgestart, op de voet gevolgd door de misschien nog wel moediger stap om de echtscheiding van haar man aan te vragen, de niet-zo-charmante Cole Tanner.

Maar haar nieuwe leven deed haar goed. Val was gelukkiger dan ik haar in jaren had gezien. Ze glimlachte meer en ze leek meer betrokken bij het leven, alsof ze eigenlijk, eindelijk, blij was met het leven. Ze had zich zelfs een ander kapsel aangemeten en haar lange, roodbruine lokken laten afknippen tot een stijlvolle, op kinlengte gelaagde look met gewaagde rode highlights. Ze was door haar kledingkast gegaan. Het resultaat was dat de saaie, bekakte stijl die ze had gedragen vanaf het moment dat ze Tanner heette, was ingeruild voor een te gekke, hippere look met gewaagde sieraden en felle kleuren. En zelfs als ze zich ergerde aan iemand of iets had ze nog steeds die blos van iemand die haar plek had gevonden.

Ze woonde ook bij ons in het huis van opa. Ze was komen logeren toen ze wegging uit het huis dat ze had gedeeld met Cole en was nooit meer vertrokken. Het hielp dat ze tot over haar oren verliefd was op Ethan, mijn zakenpartner, en hij op haar – weer zo'n verrassende wending deze zomer. Het was een beetje raar dat ze theoretisch al samenwoonden, omdat hij hier ook woonde, maar in hun geval was dat voor nu een prima situatie.

Ik was blij voor haar.

Ik grijnsde. 'Wie wist dat de dames James zulke ondernemers waren?'

'Ik! We matchen nogal.' Val grijnsde terug. 'Ik moet wat voorbeelden van linnen naar Ava-Rose brengen. Tot straks. Hé, als Ethan terugkomt, zeg je dan tegen hem dat ik even weg moest?'

'Natuurlijk, en ik weet nu al dat hij het lastig gaat vinden zonder jou,' plaagde ik.

Val werd knalrood en tikte op mijn arm.

'Nee hoor, het is zo schattig,' zei ik. 'Ik vind het leuk dat jij en Ethan

een stel zijn. Als je het maar niet uitmaakt waardoor hij terug wil naar Californië.'

Ethan was een rots in de branding voor haar geweest tijdens de scheiding, waarvan we allemaal wisten dat die heel naar zou kunnen worden. Hun relatie was van daaruit gegroeid, en snel gegroeid. Ik was wel een beetje huiverig geweest over dit alles, want het ging zo snel en onverwacht, maar ik ben meer van de soort die heel lang en intens nadenkt over het aangaan van een vaste relatie, terwijl andere mensen daar wat gemakkelijker mee omgaan.

Vals gezicht betrok. 'Dat moet je niet zeggen. Ik wil dat dit goed gaat.'

De deur van het café ging open en een vrouw stak haar hoofd om de hoek van de deur. 'Hallo? Ben je open?'

Ik haastte me naar haar toe om haar te begroeten. 'Hallo! Jazeker, kom verder.'

'O, dank je. Het is al zo koud buiten. En ik hoorde dat er een storm op komst is.' De vrouw stapte helemaal naar binnen en liet de deur achter zich dicht vallen. Ze trok haar felrode parka uit en nam de rommelig gebreide muts van haar hoofd waardoor haar grijzende bruine krullen tevoorschijn kwamen. Ze haalde zelfbewust haar hand erdoor. Haar spijkerbroek en het flanelen hemd deden haar kleiner lijken en wekten de indruk van een boer op de verkeerde plaats. Haar wandelschoenen hadden betere dagen gekend.

'Dat heb ik ook gehoord.' Ik trok mijn neus in rimpels. 'Een noord-oosterstorm, best wel gevaarlijk in deze tijd van het jaar. Hopelijk valt het mee. Maar vertel, wat kan ik voor u doen?'

'Ik zou dolgraag een paar katten bezoeken. Ik heb al heel wat gehoord over dit café, maar ik heb geen afspraak.' Ze keek bezorgd. 'Is dat erg?' 'Natuurlijk niet,' verzekerde ik haar en stak mijn hand op naar Val, die de deur uit glipte. 'In het zomerseizoen houd ik me aan een strak schema, want dan zijn er heel veel mensen en ik wil niet dat de katten van streek raken door te veel bezoekers tegelijk. Maar omdat de meeste mensen 's winters weg zijn, is het een stuk beter beheersbaar.'